

Arrest

nr. 158 624 van 15 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 3 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 februari 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat BROCORENS, die *loco* advocaat C. PRUDHON verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 september 2010 diende verzoekster een asielaanvraag in.

Op 15 april 2011 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de status van subsidiaire bescherming. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad). Bij arrest van 7 juli 2011 verwierp de Raad voormeld beroep.

Op 24 augustus 2011 diende verzoekster bij aangetekend schrijven een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 6 december 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie (hierna verkort: de gemachtigde) een beslissing houdende de onontvankelijkheid van voornoemde aanvraag wegens gebrek aan bewijs van identiteit.

Op 28 december 2011 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd aan verzoekster.

Op 27 januari 2012 diende verzoekster bij aangetekend schrijven een tweede aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 12 juni 2012 nam de gemachtigde een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wegens gebrek aan bewijs van identiteit. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad. Op 4 februari 2013 vernietigde de Raad voormeld beroep met arrest nummer 96 523.

Op 22 februari 2013 gaf de arts-adviseur volgend advies:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 27.01.2012.

De in het standaard medisch getuigschrift d.d. 20.12.2011 en 11.08.2011 en de bijlagen waarnaar verwezen wordt beschreven aandoeningen houden actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Uit het medisch dossier blijkt dat betrokkene zou lijden aan een PTSS. Deze aandoening wordt inmiddels reeds meer dan een jaar zowel psychotherapeutisch als medicamenteus behandeld waardoor de psychische toestand van betrokkene voldoende gestabiliseerde zou moeten zijn, dit bij een aandoening die niet noodzakelijkerwijs een behandeling hoeft. De chronische lage rugpijn is een gegeven waarmee te leven valt.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die kan aanleiding geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel."

Op 22 februari 2013 nam de gemachtigde een nieuwe beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van verzoekster onontvankelijk werd verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 6 maart 2013 ter kennis werd gebracht aan verzoekster en waarvan de motieven gelden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 27.01.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

A., M. [...] geboren te [...] op [...]

+ minderjarige dochter: A., M. [...] Geboren te [...] op [...]

nationaliteit: [...] adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 22.02.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)1

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

Op 22 februari 2013 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing die op 6 maart 2013 ter kennis werd gebracht aan verzoekster waarvan de motieven gelden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van C., H., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

A., M. [...]

+ haar dochter: A., M. [...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten: Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd : Op 11/07/2011 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan betrokkene toe te kennen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter zitting doet verweerder afstand van zijn exceptie van onontvankelijkheid wegens laattijdigheid aangezien het verzoekschrift tijdig werd ingediend.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing aanvecht waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop, Brugge, die Keure, 2007, 65).

Een verzoekschrift kan slechts een dubbel of meervoudig voorwerp hebben wanneer de vorderingen, wat hun voorwerp of grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, hun weerslag zullen hebben op de uitslag van de andere. Eén en ander is ingegeven door het principe dat in het belang van een goede rechtsbedeling, en meer bepaald met het oog op de overzichtelijkheid van het geding, in de regel voor elke vordering een afzonderlijk geding dient te worden ingeleid. Van deze basisregel kan slechts worden afgeweken wanneer de wezenlijke elementen van verschillende vorderingen zozeer samenhangen dat het in het belang van een goede rechtsbedeling is aangewezen die rechtsvorderingen als één zaak te behandelen (RvS 28 april 2008, nr. 182.417).

De Raad is echter van oordeel dat de thans voorliggende bestreden beslissingen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motivering die aan de basis ligt van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9ter onontvankelijk wordt verklaard, die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de

middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105), hierna "de bestreden beslissing" genoemd.

Bovendien bevat het verzoekschrift geen middel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient te worden besloten tot de onontvankelijkheid van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet op het voorgaande dient dan ook geen uitspraak te worden gedaan betreffende de door verweerder opgeworpen exceptie van een gebrek aan belang aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert onder punt 1. en 2. van een enig middel aan als volgt:

"Schending van het art. 9ter Vreemdelingenwet;

Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidbeginsel;

1.

De bestreden beslissing is niet deugdelijk gemotiveerd.

De motivering van een bestuurshandeling moet draagkrachtig zijn.

Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (RvSt nr. 72.635, 23 maart 1998, APM 1998 (samenvatting), 64; Arrbr. Brussel 5 oktober 2002, J7T2003, afl. 867, 393).

Artikel 9ter, §1 stelt het volgende: (citaat)

In casu heeft de ambtenaar-geneesheer van de DVZ het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar verzoekers verbleven, niet onderzocht.

Nergens wordt in desbetreffend advies melding hiervan gemaakt. Hij heeft het reële risico op een onmenselijke of vernederende behandeling hoegenaamd niet nagegaan.

Deze geneesheer-expert is nochtans een wettelijke plicht dergelijk risico, de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst te beoordelen. Dit is echter niet gebeurd!

DVZ heeft aldus verzuimd aan een wettelijke verplichting door dergelijk risico niet te onderzoeken.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor migratie -en asielbeleid in de bestreden beslissing wel uitvoerig gemotiveerd heeft omtrent desbetreffend risico op onmenselijke of vernederende behandeling.

Dit is echter niet de taak van deze gemachtigde, noch werd hierover advies verschaft door de arts-attaché, waardoor art. 9 ter van de Vreemdelingenwet geschonden wordt.

DVZ kon bezwaarlijk concluderen dat de aandoeningen van verzoekster evenmin een reëel risico uitmaken op een onmenselijke of vernederende behandeling, wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar verzoekers verbleven, aangezien dit überhaupt niet vermeld wordt in het advies van de geneesheer-ambtenaar.

Dit gegeven is een manifeste inbreuk op de motiveringsplicht en daarom dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

2.

De bestreden beslissing is in strijd met de formele motiveringsplicht, overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

In het advies van de geneesheer-ambtenaar wordt gesteld dat "de uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 20.12.2011 en 11.08.2011 en de bijlagen waarnaar verwezen wordt beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Uit het medisch dossier blijkt dat betrokkene zou lijden aan een PTSS. Deze aandoening wordt inmiddels reeds meer dan een jaar zowel psychotherapeutisch als medicamenteus behandeld waardoor de psychische toestand van betrokkene voldoende gestabiliseerd zou moeten zijn, dit bij een aandoening die niet noodzakelijkerwijs een behandeling hoeft. De chronische lage rugpijn is een gegeven waarmee te leven valt".

Bijgevolg stelt de arts-adviseur dat er in casu kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van art. 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

De formele motiveringsplicht vereist niet dat voor elk motief een bijkomende uitleg moet gegeven worden. Dit doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat de motivering van desbetreffende administratieve beslissing de verzoekende partij minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing werd genomen zodat deze met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden.

In casu is dit niet gebeurd.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij niet beide risico's, zoals vermeld in art. 9ter van de Vreemdelingenwet, onderzocht hebben, noch hieromtrent gemotiveerd heeft.

Uw Raad besliste in een arrest nr. 83 956, d.d. 29.06.2012, hieromtrent het volgende: (citaat)

De bestreden beslissing maakt bijgevolg een inbreuk uit op de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in art. 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Derhalve dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

3.2. In de nota met opmerkingen stelt verweerder dienaangaande het volgende:

"Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekster haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekster haar concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij het volgende gelden. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij voorbijgaat aan de inhoud van het advies van de arts-adviseur, en aan de motieven van de bestreden beslissing.

In casu heeft de gemachtigde de medische stukken van verzoekster overgemaakt aan de arts-adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoekster ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft de standaard medisch getuigschriften en bijlagen die verzoekster heeft voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekster ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

In het medisch advies van 22.02.2013 wordt door de arts-adviseur het volgende gesteld:

"De in het standaard medisch getuigschrift d.d. 20.12.2011 en 11.08.2011 en de bijlagen waarnaar verwezen wordt beschreven aandoeningen houden actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Uit het medisch dossier blijkt dat betrokkene zou lijden aan een PTSS. Deze aandoening wordt inmiddels reeds meer dan een jaar zowel psychotherapeutisch als medicamenteus behandeld waardoor de psychische toestand van betrokkene voldoende gestabiliseerde zou moeten zijn, dit bij een aandoening die niet noodzakelijkerwijs een behandeling hoeft. De chronische lage rugpijn is een gegeven waarmee te leven valt.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15december1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel"

(onderlijning toegevoegd).

Immers heeft de arts-adviseur vastgesteld dat:

- verzoekster zou lijden aan een PTSS, doch:

o zij hiervoor reeds meer dan een jaar behandeld wordt, zowel psychotherapeutisch als medicamenteus,

o haar toestand dan ook voldoende gestabiliseerd moet zijn,

o deze aandoening ook niet noodzakelijkerwijs een behandeling behoeft:

o dit dan ook geen ziekte uitmaakt bedoeld in artikel 9ter §1 van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

- verzoekster ook lijdt aan chronische lage rugpijn, doch dit een gegeven is waarmee te leven valt en evenmin een ziekte uitmaakt bedoeld in artikel 9ter §1 van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Verzoekster gaat niet in op de concrete motieven van het advies van de arts-adviseur, en laat deze motieven volledig onbesproken. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de arts-adviseur kennelijk onredelijk tot volgend advies is gekomen."

3.3. In het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient te worden onderzocht of de door de ambtenaar-geneesheer opgegeven motieven pertinent en draagkrachtig zijn om te besluiten dat de voorgelegde medische problematiek kennelijk niet beantwoordt aan de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Tegen de motieven die de ambtenaar-geneesheer hanteert, brengt verzoekster aan dat de ambtenaar-geneesheer een foute analyse heeft gemaakt van de voorhanden zijnde medische informatie; dat verzoekster wel degelijk lijdt aan een ernstige aandoening welke wel degelijk een risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land waar verzoekster verbleef.

De Raad stelt vast dat uit de verschillende medische getuigschriften die door de ambtenaar-geneesheer werden in rekening genomen en die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat verzoekster lijdt aan PTSS, een aandoening die wordt behandeld met medicatie en psychotherapie waarvan de voorziene behandelingsduur als onbepaald wordt omschreven. Het geattesteerde wordt ook bevestigd in de overige aangebrachte stukken.

Het is dan ook duidelijk dat de vaststellingen en de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer aangaande de noodzaak aan behandeling van de psychiatrische aandoening van verzoekster niet overeenstemmen met de vaststellingen van de behandelende arts in het door verzoekster bijgebrachte medische getuigschrift. Hoewel de ambtenaar-geneesheer bij het verlenen van zijn advies in toepassing van artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt bij het beoordelen van de in artikel 9ter, § 1 van deze wet genoemde risico's en de Raad deze - in se medische - beoordeling niet kan maken in de plaats van de ambtenaar-geneesheer, dient te worden opgemerkt dat het advies van de ambtenaar-geneesheer wel de nodige redengeving dient te vermelden die de Raad en ook verzoekster in staat stellen om na te gaan waarop de ambtenaar-geneesheer zich precies gebaseerd heeft om te besluiten dat er kennelijk geen sprake is van enig risico zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert dan ook niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten en de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer houdt daarom nog niet in dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (RvS 18 september 2013, nr. 224.723).

Wanneer de ambtenaar-geneesheer een ander oordeel is toegedaan dan hetgeen door een behandelend geneesheer wordt geattesteerd, dienen de motieven waarop de ambtenaar-geneesheer zich baseert om tot een andersluidend oordeel te komen, des te concreter en pertinenter te zijn. Dergelijk andersluidend oordeel van een met een controlefunctie beklede arts impliceert dan immers dat hij besluit dat de beoordeling van de behandelende arts onjuist is, wat betekent dat hij van oordeel is dat deze arts zich vergiste, een medische problematiek overdreef of een tegenaangewezen of volkomen nutteloze behandeling heeft voorgeschreven.

In casu heeft verzoekster in het standaard medisch getuigschrift van 20 december 2012 en meerdere verslagen voorgelegd die zijn opgesteld door de behandelende arts. Hoewel het op zich geen vereiste is dat de ambtenaar-geneesheer over eenzelfde specialisatie zou beschikken en hij wettelijk ook niet verplicht is om beroep te doen op een externe deskundige, mag van de ambtenaar-geneesheer die tot een conclusie komt die lijnrecht ingaat tegen het standpunt van een gespecialiseerd geneesheer, wel worden verwacht dat hij in het licht van de vermeldingen in de voorgelegde medische getuigschriften, duidelijk preciseert op welke gronden hij zich steunt om te oordelen dat de aandoening - PTSS, een aandoening die wordt behandeld met medicatie en psychotherapie waarvan de voorziene behandelingsduur als onbepaald wordt omschreven - kennelijk geen van de risico's vermeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet impliceren en meer bepaald dat er geen risico is op een

onmenselijke of vernederende behandeling bij afwezigheid van een adequate behandeling in het land van herkomst.

De ambtenaar-geneesheer stelt in eerste instantie dat wat de PTSS betreft, kan worden gesteld dat deze aandoening inmiddels reeds meer dan een jaar wordt behandeld waardoor de psychische toestand van verzoekster voldoende zou moeten gestabiliseerd zijn, dit bij een aandoening die niet noodzakelijkerwijs een behandeling hoeft. Het betreft hier echter een loutere bewering die geen steun vindt in de medische stukken waarnaar de ambtenaar-geneesheer verwijst, en die verder ook niet concreet wordt toegelicht.

Gelet op het feit dat wordt verwezen naar het “dossier” en de in de medische verslagen gehanteerde bewoordingen, kan de Raad er bij gebrek aan nadere toelichting ter zake enkel van uit gaan dat de ambtenaar-geneesheer de authenticiteit van de voorgelegde medische getuigschriften in twijfel trekt en dit op grond van eigen subjectieve indrukken bij lezing van de voorgelegde medische getuigschriften. Dergelijke vaststellingen zijn echter niet te verantwoorden door de louter subjectieve indrukken van een met een controlefunctie belaste arts die, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, verzoekster nooit heeft onderzocht.

Waar algemeen uit artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet geen plicht kan worden afgeleid om de zieke vreemdeling te onderzoeken en een bijkomend advies in te winnen van deskundigen en het de ambtenaar-geneesheer toegelaten is om advies te verstrekken louter op grond van de voorgelegde medische getuigschriften, dient te worden opgemerkt dat zulks dan wel veronderstelt dat de ambtenaar-geneesheer de voorgelegde medische getuigschriften en hetgeen daarin geattesteerd is, als authentiek beschouwt. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, wordt overigens uitdrukkelijk aangegeven dat geen bijkomend onderzoek vereist is “indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene” (*Parl.St. Kamer*, nr. 2478/001, 35). Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten indien hij de mening is toegedaan dat deze volstaan om een onderbouwd advies te geven. Indien hij er in tegendeel vanuit gaat dat er sterke twijfels zijn omtrent de authenticiteit van het voorlegde medische dossier, dan valt niet in te zien op welke basis de ambtenaar-geneesheer een onderbouwd en pertinent advies kan verlenen omtrent de risico's voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken of nadere inlichtingen van deskundigen in te winnen.

De ambtenaar-geneesheer baseert zijn motivering zich op een soort vermoeden dat de ziekte reeds meer dan een jaar wordt behandeld en dus “voldoende gestabiliseerd zou moeten zijn” en daarbij nog toevoegt dat deze ziekte niet noodzakelijk een behandeling behoeft, motiveert niet alleen op tegenstrijdige wijze zijn advies, maar antwoordt ook niet op afdoende wijze op de voorgelegde medische attesten. Deze argumentatie is niet sluitend en laat niet toe de redenen te kennen waarom in verzoeksters geval, en gelet op het gegeven dat de behandelende arts attesteert dat een behandeling wordt gevolgd voor onbepaalde duur, is voorgeschreven, zich dan precies een negatieve beslissing opdringt. De nota met opmerkingen vermeldt ten onrechte dat de ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat de toestand “voldoende gestabiliseerd moet zijn”. De bespreking in de nota met opmerkingen van de motieven van de bestreden beslissing en de herformulering ervan doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Uit de voormelde bespreking volgt dat het standpunt van de ambtenaar-geneesheer geen afdoende motivering vormt om de duidelijk noodzakelijk geachte behandeling en opvolging te weerleggen.

De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer bij het geven van zijn advies ten spijt, dient op grond van hetgeen voorafgaat te worden vastgesteld dat de motieven in het advies van 22 februari 2013 niet afdoende en draagkrachtig zijn om te besluiten dat verzoeksters medische problematiek kennelijk niet aan het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet beantwoordt.

De Raad merkt op dat de omvang van de motiveringsplicht van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de bestreden beslissing (*cf.* RvS 3 december 2009, nr. 198.441). Uit artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingwet blijkt dat de bedoelde aanvraag enkel onontvankelijk kan worden verklaard wanneer de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de ziekte

kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

In casu dient te worden vastgesteld dat de redengeving in het advies van de ambtenaar-geneesheer, niet pertinent en draagkrachtig is om de aangevoerde concrete medische elementen, de voorziene en noodzakelijk geachte behandeling, zoals deze blijken uit de voorgelegde medische stukken, te weerleggen. Daar waar het loutere feit dat de ambtenaar-geneesheer een andere mening is toegedaan dan hetgeen de behandelende arts attesteert gewis nog geen schending van de (materiële) motiveringsplicht impliceert, neemt dit niet weg dat deze andere mening dan wel afdoende moet worden onderbouwd. In het voorliggende geval is de Raad van oordeel dat de met de voorgelegde medische stukken tegenstrijdige vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer, bij gebrek aan enig ondersteunend feitelijk gegeven in het administratief dossier, niet afdoende zijn om tot het besluit te komen dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer is niet afdoende gemotiveerd in het licht van de voorgelegde medische gegevens en in het raam van artikel 9ter, § 3, 4° *juncto* artikel 9ter, § 1, eerste en vijfde lid van de vreemdelingenwet.

Het vastgestelde motiveringsgebrek in het beslissend advies van de ambtenaar-geneesheer leidt *ipso facto* tot de vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing gesteund op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet die in dit advies haar noodzakelijke grondslag vindt.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 februari 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp betreffende de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 februari 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS